

Ježiš hovorí: „ Moje srdce sa teší titulu **Milosrdenstvo!** Ohlasuj, že milosrdenstvo je najvznešenejšou vlastnosťou Boha! Všetky diela mojich rúk sú korunované milosrdenstvom. Povedz dušiam, aby vo svojich dušiach nebudovali žiadnu prekážku môjmu milosrdenstvu, pretože ono v nich bude účinkovať. Moje milosrdenstvo pôsobí vo všetkých dušiach, ktoré mi otvoria svoje dvere. Moje milosrdenstvo potrebuje tak hriešnik, ako aj spravodlivý. Obrátenie, ako aj vytrvalosť a pokračovanie na ceste obrátenia, je milosť môjho milosrdenstva. Žiadna duša nebude ospravedlnená dovtedy, pokiaľ sa neobráti na moje milosrdenstvo. Vedz, že moje srdce je samé milosrdenstvo! Z tohto mora milosrdenstva sa milosti rozlievajú na celý svet. Žiadna duša, ktorá sa ku mne priblíži, nezostane bez potechy! Všetka úbohosť sa v milosrdenstve potopí a všetky ochraňujúce a posväcujúce milosti vytrysknú z tohto prameňa. Dávam ľudstvu poslednú záchrannú kotvu, útočisko môjho milosrdenstva!...“

Nedeľa Božieho Milosrdenstva: Druhú veľkonočnú nedeľu sme slávili **BOŽIE MILOSRDENSTVO**, keď sme sa spolu s našim pánom farárom zišli vo farskom kostole pri obraze Božieho milosrdenstva a vyloženou Sviatosťou Oltárnou. Zazneli tu zamyslenia, modlitby, korunka Božieho milosrdenstva a piesne TAIŽÉ v podaní farského speváckeho zboru Prameň. Spoločná modlitba sprevádzaná spevom poskytla krásny duchovný zážitok a skutočnú prítomnosť nášho Milosrdného Otca. Ďakujeme Ti, Pane, za Tvoje MILOSRDENSTVO! Prosíme Ťa, daj, aby v našich srdciach i dušiach zneli tieto slová: „Ježišu, dôverujem Ti! Daj, aby moje oči boli milosrdné, daj, aby moje uši boli milosrdné, daj, aby moje ústa boli milosrdné, daj, aby moje ruky boli milosrdné, daj, aby moje nohy boli milosrdné. daj, aby moje srdce bolo milosrdné.“ Ježišu, dôverujem Ti!

Božie milosrdenstvo

Ježišova tvár na šatke z Manopella

Eucharistický zázrak
v Lanciane

Sviatosť birmovania

Farský ples

Vypracovali členovia farskej redakčnej rady:

Katka Villínová, Lucka Blašková, Sonička Bútorová, Michal Chúpek,

Danka Blašková, Hanka Bútorová, pán farár Peter Franek

www.farnostprecin.webnode.sk

grafika, štylistika, gramatika, opravy & tlač: Michal Chúpek

mail: faraprecin@gmail.com

úvodník

Keď niečo robím, tak poriadne

San Giovanni Rotondo. Malá dedina na chudobnom vidieku južného Talianska. Pre celé Taliansko, a vlastne pre celý svet, neznámy kúsok zeme. September 1968 – na pohreb Pátra Pia, občajného kapucína, prišlo do San Giovanni Rotondo 100 000 ľudí. Dedinka sa zmenila na mesto so svetoznámu nemocnicou, mesto plné hotelov ktoré ročne navštívi 6 miliónov pútnikov. Pre porovnanie rovnaký počet ľudí ročne navštívi Vatikán aj Svätú zem. Pápež Ján Pavol II. sa 01. 10. 1983 prihovára 20 000 členom modlitbových skupín Pátra Pia. Desiatitisíce ľudí zachránených pre nebo, tisíce uzdravených na tele. Miesto modlitby, lásky, obrátenia..... Toľko dobra na takom malom mieste. Pri poslednej sv. omši, ktorú sme mali na oltári kde 50 rokov slúžil aj Páter Pio, to veľmi pekne vystihol otec Marek - náš sprievodca: „To, čo vidíme okolo seba je ukážkou toho, čo všetko sa dá dosiahnuť, ak sa niečo robí tak ako treba.“ Páter Pio bol naplno v Božích rukách a Boh mohol ukázať svoju moc a lásku. Inšpirácia pre nás keď sa nedarí. V rodine, v práci, vo viere..... skrátka všade kde sa pýtame – kde je Boh? Kde je jeho láska, múdrosť, jeho ochrana....? Predtým sa treba opýtať – žijem svoj život tak ako treba? Som v Božích rukách alebo ma pevne drží tento svet? Páter Pio raz povedal: „**Hriešnik ktorý sa hanbí konať zlo, je bližšie k Bohu než spravodlivý, ktorý sa hanbí konať dobro.**“ Dobrá otázka na leto: Ako je to s tou mojou hanbou?

Rozhovor s organistom našej farnosti

p. JUDr. **Vojtechom Andelom**

Známy slovenský básnik Ján Kostra vo svojej básni Každý deň napísal:
“Každý deň stretnúť človeka, to stačí. Deň, v ktorom nestretnáš ho, stratený je...”

Vďaka iniciatíve nášho pána farára som sa s jedným takým človekom stretla. Človekom veľmi múdрым, vzdelaným a zároveň skromným, dokonca so zmyslom pre humor. Krásna a inšpirujúca kombinácia. Akosi sme si zvykli, že v našej kaplnke sv. Anny dennodenne sadá za harmónium a skrášľuje liturgiu hrou a spevom, čím zároveň vydáva svedectvo o tom, že prvé Božie prikázanie berie naozaj veľmi vážne, že nič a nikto nie je pre neho viac ako Boh, v ktorého uveril a ktorému slúži, ako najlepšie vie...

Prezradíte nám, ako ste sa stali organistom?

Môj otec hrával v kostole ako samouk organista. Doma sme mali harmónium, na ktorom hrával každý deň. Mne sa to páčilo, a aj otec chcel, aby som sa naučil hrať. Tak som ešte ako žiak základnej školy v Domaniži chodil na hodiny hry na harmónium k p. Šujanskému, ktorý bol organistom domanižskej farnosti. On ma naučil základy hry z nôt. V Prečine v kostole som začal hrať asi v roku 1980, kedy skončil p. Hanínek z Počarovej a nemal kto hrať. Vtedy ma pán farár Michalík oslovil, aby som ho nahradil, aj keď moja hra nebude na patričnej úrovni. Tak som to prijal a organistom som doteraz.

To že ste v tejto službe vydržali takmer štyridsať rokov, značí, že to nebude len láskou k hudbe, ale určite aj láskou k Bohu. Boli ste k viere vedený od malička?

Moji rodičia boli hlboko veriaci a veľmi im záležalo na náboženskej výchove svojich detí. Od malička sme všetky deti chodievali s nimi do kostola a doma sme sa spoločne modlili. K miništrovaniu ma priviedla moja matka ako štvorročného chlapca. Miništroval som každý deň, pretože moji rodičia chodili denne na sv. omšu a tak sa mi miništrovanie stalo úplnou samozrejmosťou. Každú nedeľu som stál pri oltári na obidvoch sv. omšiach a aj popoludní, keď bývali litánie alebo krížová cesta. Miništrovaniu som sa teda venoval od útleho detstva, cez školské roky až do maturity, a dokonca aj po návrate z vojenskej služby.

Zrejme od detstva ste mal vo svojom srdci aj túžbu po spravodlivosti a pravde, preto ste sa rozhodol študovať právo?

Áno. po skončení základnej školy v roku 1964 som študoval na SVŠ v Považskej Bystrici, kde som v roku 1967 maturoval. Po návrate z vojenskej služby som v roku 1974 ukončil nadstavbové štúdium na SEŠ v Žiline a v rokoch 1976-1981 som diaľkovo študoval na Právnickej fakulte UK v Bratislave. V roku 1982 po vykonaní rigorózneho skúšky mi bol priznaný titul JUDr. Pracoval som ako podnikový právnik v Považských Strojárňach, v SSE, a.s. Žilina a na Úrade práce sociálnych vecí a rodiny v Považskej Bystrici. Od roku 2011 som na dôchodku.

Sviatosť birmovania

Dňa 5. 5. 2019 sa v Kostole Narodenia Panny Márie v Prečine konala veľká slávnosť.

Mnohí mladí z našej farnosti sa rozhodli prijať sviatosť birmovania.

Priblížme si túto slávnosť očami birmovanca:

Bola to pre nás dlhá cesta, neraz ťažká a kľukatá. Veľa z nás aj počas tejto cesty za darmi Ducha svätého sa vzdali a ukončili prípravu skôr ako začali. Tí, ktorí sme vytrvali, sme začali počas našich stretnutí podrobnejšie spoznávať nášho Nebeského Otca, desaťro Božích prikázaní, 7 sviatostí, všetky dary Ducha Svätého a samozrejme aj samých seba. Zrazu sme si uvedomovali určité súvislosti a začali vnímať to Božie. Túžili sme viac po duchovných veciach ako po tých materiálnych. Pre mnohých to bola šanca zmeniť niektoré veci vo svojich životoch, či už vo vzťahoch s rodičmi, kamarátmi, ale predovšetkým vo vzťahu so Spasiteľom. Blížil sa deň D, kedy sme si rozdelili úlohy a spolu s našim pánom farárom nacvičili priebeh birmovky. Konečne sa našlo aj pár mladých ľudí, ktorí odhodili svoju ostýchavosť a predviedli svoje hudobné a spevácke schopnosti. Nastal deň birmovky, ktorého som sa mierne bála a mala som aj stres, no predovšetkým to bol deň, na ktorý som sa veľmi tešila. Nebola to obyčajná radosť, ale taká, ktorá prenikla mnou celou. Zrazu tu bol niekto, kto nie je len tak obyčajný... Je tu Ten, ktorý ma dokáže naplniť radosťou úplne celú. Stačilo sa len rozhodnúť... Chcem žiť pre Boha, alebo bez Neho? Začala som Ho teda hľadať a On si ma našiel. Z úst nášho biskupa Tomáša Galisa zazneli dlho očakávané slová: “prijmi znak daru Ducha Svätého”. Úžasný tisíc a jeden pocit... no jeden a ten istý Duch Svätý, ktorý spôsobil, že môj vzťah s Bohom sa dostal na nový, krajší level.

Touto cestou sa chceme ešte raz poďakovať nášmu Nebeskému Otcovi, že sme mohli prijať sviatosť birmovania a zároveň aj nášmu duchovnému otcovi, že nám otvára srdce a pripravuje tak cestu k Pánovi. Samozrejme aj našim rodičom, ktorí nás od malička viedli k duchovnému životu, a tak plnia to, čo sľúbili pri krste, našim animátorom za čas, ktorý nám venovali aj popri svojich rodinných a pracovných starostiach. Pán Boh zaplať!

Farský ples

Máj – mesiac zasvätený Panne Márii, máj – mesiac lásky a pre našu farnosť mesiac plný sviatostí a radosť. 25. mája podvečer sme odštartovali 2. ročník nášho farského plesu. Hneď po úvodnom príhovore nášho pána farára a spoločnej modlitbe, sme sa vrhli „šupy-dupy“ na tanečný parket. Samozrejme úvodný valčík patrilo dôstojnému pánovi, pri ktorom sa trochu zapotil. Do tanca nám hrala totiž úžasná kapelka IMPULZ, ktorá mala strašne dlhé “hudobné kolečko”, takže sme všetci hneď na začiatku rozprúdili naše nohy aj plúca. Po takýchto tanečných výkonoch sme museli doplniť tekutiny, ktoré sme vypotili. Ani tento rok na nás nezabudol pán Čapičík so svojím skvostným vínom. Impulzáci nás nenechali dlho degustovať a tak sme utekali zase na parket. Aby sme vládali držať krok s kapelou a vydržali až do rána, potrebovali sme posilniť naše telo pestrou a výdatnou stravou. Náš prečinský šéfkuchár Paľko Blaško sa o nás príkladne a svedomito postaral, tak ako vždy. Na švédskych stoloch nás čakalo mäso od výmyslu sveta, nechýbali ani zeleninové šaláty a iné pochutinky. Jeho grilovaný hermelín s brusnicovou omáčkou a samozrejme aj sladká jahodová odmena zmizli zo stola ako prvé. Jednoducho sme plesali po všetkých stránkach. To som ešte nespomenula tombolu, ktorá bola, tak ako aj vlani, atraktívna a bohatá. Aj tento rok sa našlo veľa dobrých ľudí, ktorí pochopili že lásku a radosť treba aj rozdávať a nielen prijímať. Bolo úžasné sledovať ľudí okolo seba ako sa zabávajú a pozorne sledujú či Michal nevyhlási ich tombolové číslo a farbu. Ani sme sa nenazdali a bola polnoc. Niektorí z nás sa rozprchlí do svojich postelí, iní ešte pokračovali v zábave a v tanci. Nedá mi ešte nespomenúť našich hostí, ktorými boli Mužáci Moravia. Takisto prispeli na našej pohode a zábave. Uchu lahodiace moravské piesne sa niesli celou sálou. Nechýbal ani belgický tanec, ktorého výhodou bolo, že partnera sme si nevyberali sami, ale určovala ho hudba. Nastala 4. hodina ráno a konečne sa unavila aj hudobná skupina. My, pár vytrvalcov, ktorí sme ostali až do konca, sme sa mohli s nimi rozlúčiť aj poďakovať za skvelú zábavu a tak príjemne unavení ísť spať.

Srdečná vďaka patrí pánu Bohu a všetkým, ktorí sa podieľali na organizácii takejto úžasnej akcie a tiež aj tým, ktorí sa jej zúčastnili. Už teraz sa tešíme na ďalší ročník. Polke zdar a vínu zvlášť.

Dokončenie článku: „Po stopách pátra Pia z Pietralciny, alebo cesta zázrakov“

Najskôr sme navštívili mesto Lanciano, ktoré sa rozkladá v kopcoch abruzskej oblasti, len niekoľko kilometrov od Jadranského mora. Je preslávené prvým eucharistickým zázrakom, ktorý dokumentuje prvé písané svedectvo z roku 1631. Hostia premenené na mäso a víno premenené na krv, bez použitia akýchkoľvek konzervačných látok, sú stále prítomné v relikviári. V roku 1574 prebehlo testovanie na mäse a krvi a nevysvetliteľný jav bol odhalený. Päť kusov zrazenej krvi má rôznu veľkosť a tvar. Ale akákoľvek kombinácia hmotnosti je stále rovnaká. Inými slovami, jeden kusok váži rovnako ako dva, dva vážia rovnako ako tri a tri vážia rovnako ako päť. Výsledky vedeckých analýz preukázali nasledovné závery: „*Mäso je ozajstné mäso.*“ „*Krv je ozajstná krv.*“ „*Mäso a krv patrí ľudskej bytosti.*“ „*Mäso sa skladá zo svalového tkaniva srdca.*“

Pri vchádzaní do chrámu, v ktorom sa uctievať vzácne relikvie tela a krvi Pána Ježiša, sme spievali pieseň: „Ctíme túto sviatosť slávnou...“ Bázeň, ktorú sme mali pri pohľade na opravdivé srdce Pána Ježiša a na Jeho krv, sa slovami opísať nedá... To musíte zažiť! Potom sme navštívili ešte jeden chrám v Manopelle. Na šatke s rozmermi 17 x 24 cm, uloženej v striebornom relikviári, ktorý je verejne vystavený na hlavnom oltári v manopellskom kostole, sa nachádza podobizeň zmŕtvychvstalého Krista.

Už 20 rokov množstvo významných vedcov všestranne skúma tajomstvo relikvie Kristovej tváre z Manopella. Ich výsledky potvrdzujú, že obraz vznikol vedecky nevysvetliteľným spôsobom. Istotne nebol namaľovaný ľudskou rukou, podobne ako zázračný obraz Panny Márie z Guadalupe v Mexiku alebo obraz Kristovho tela na Turínskom plátne. Tvár mŕtveho tela na Turínskom plátne a Božská tvár na šatke z Manopella sú nepochybne najväčším zázrakom na svete. Z vedeckého hľadiska tieto dve podobizne nemohli ani vzniknúť. Na celom svete nie je ani jeden obraz, ktorý by sa aspoň minimálne mohol porovnať s týmito dvomi. Kristus nás týmito dvoma obrazmi vyzýva k obráteniu, k osobnému stretnutiu vo sviatosti zmierenia, v Eucharistii a tiež ku každodennej vytrvalej modlitbe. Ježišove oči na šatke sa dávajú priamo do našich očí a nie sú očami policajta alebo vyšetrojúceho dôstojníka, ale tie oči nás naplňujú odvahou a ak je pohľad najkratšou cestou spoznávania dvoch ľudí, o čo viac to platí medzi Bohom a človekom.

Plní zážitkov, povzbudení a inšpirácií do každodenného života sme nasadli do lietadla v Pescare. Nočným letom sme sa vracali domov. Taliansko sa s nami lúčilo vysvietenými uličkami, s odkazom: „Zaneste svetlo všade tam, kde ľudské dlane mieria k Vám, nech Vás už nič nezastaví, Boh túži k ľuďom prísť prvý...“ Vďaka, Ježiši! ☺

DOJMY PÚTNIKA...

Už po zhladnutí filmu o tomto kapucínskom kňazovi som mala v sebe túžbu dozvedieť sa o ňom niečo viac. Zázraky sa dejú aj v mojom živote, a tak som nesmierne vďačná Pánu Bohu, že som bola jednou z tých ľudí, ktorí navštívili San Giovanni Rotondo. Malé, pokojné mestečko ukryté v kopcoch, nie predsa v niečom jedinečné... pôsobil tu Páter Pio. Počas celého výletu som mala zvláštny, slovami neopísateľný pocit vo svojom srdci. Už len to, že sme slávili sv. omšu na mieste, kde ju slúžil samotný Páter Pio neskôr spovedníca, kde spovedal aj 14 hodín a hlavne izba, v ktorej bojoval s diablom nemohli nechať moje vnútro nepovšimnuté. Najviac ma však uchvátil hrob samotného Pátra Pia. Bola som pri ňom každý deň. Jedno ráno sa mi dokonca podarilo stráviť chvíľu pri ňom úplne sama. Pri takom množstve ľudí, ktoré sa tu denne modlieva, to považujem za úžasnú milosť, ktorá sa mi dostala od Pána. V tichosti a v pokore som si vychutnávala ten pokoj, ktorý na mňa vtedy tak neskutočne doliehal. Vtedy akoby sa pre mňa na chvíľu zastavil čas a ja sa ocitla niekde úplne inde. Tak skvelo sa mi tam rozjímal a modlilo. Nezabudnem ani na našu hlboko prežitú krížovú cestu. Ďakujem Ti Pane za všetko!

- pokračovanie rozhovoru s organistom p. JUDr. Vojtechom Anđelom -

Keď máte teraz viac voľného času a nie ste zatažený pracovnými povinnosťami, nechcel by ste si tiež vychovať nástupcu?

Hoci by som veľmi túžil, aby sa stal mojim nástupcom niekto z mladšej generácie, ja sám si netrúfam nikoho zaučiť, nakoľko sám nemám hudobné vzdelanie a v dnešnej náročnej dobe sa to vyžaduje. Dokiaľ mi to bude zdravotný stav dovoľovať, budem Bohu hrať a spievať, a budem to robiť veľmi rád. Čo ma naozaj veľmi teší, je skutočnosť, že máme vo farnosti dvoch mladých hudobne vzdelaných organistov.

Je niečo s čím by sme Vám mohli pomôcť, aby sa Vám v kaplnke lepšie hralo?

Čo mi je veľmi ľúto je fakt, že stále menej ľudí túži po stretnutí s Bohom. Keď si to porovnáam a minulými rokmi, je to poznať aj na tom speve v kaplnke. Cítil som takú väčšiu oporu veľakrát aj v trojhlasnom speve veriacich. To bola nádhera. A tiež aj to naše staručké harmónium by potrebovalo rozsiahlejšiu opravu. Ale keďže sa stavia nová fara, je mi jasné, že stavba potrebuje veľa investícií, takže zatiaľ s jeho rekonštrukciou budeme musieť počkať.

Ďakujeme, za rozhovor a do ďalších rokov Vám prajeme a vyprosujeme veľa Božieho požehnania, síl a radosti z vašej nie ľahkej ale určite krásnej služby.

Vďaka za manželstvo

**1. Ďakujem Ti Pane, za lásku,
tú pravú, čo v srdci mám,
za roky spolu prežité,
Ty posvätil si ich sám.**

**2. Ďakujem Ti Pane, za dlane,
ktoré ma v chlade zohrejú,
za srdce muža úprimné,
za milý úsmev, za nehu.**

**3. Ďakujem Ti Pane, zo srdca,
že si stále s nami,
že si nás spolu povýšil
do poslania otca a mamy.**

**4. Ďakujem Ti Pane, za Tvoje milosti,
za dni prežité v starosti i radosti.
S láskou v srdci prosím každú hodinu,
žehnaj naše manželstvo, celú rodinu.**

1. sv. prijímanie

Druhá májová nedeľa 12.5.2019 bola pre nás, prvoprijímajúce deti, 4 dievčatá a 8 chlapcov, nezabudnuteľná, pretože sme prijali sviatosť prvého svätého prijímania. Všetci sme sa tešili, že konečne nastal deň, keď môžeme do svojho srdiečka prijať Ježiška. V krásne vyzdobenom kostole sme si užili túto veľkú slávnosť aj s našimi rodinami a pánom farárom. Táto svätá omša bola výnimočná, pretože sme pred ňou prvýkrát prijali sviatosť zmierenia, tiež sme spoločne čítali prosby, modlili sa, niesli obetné dary, zapálili sviečky božím svetlom a mohli poďakovať pánovi farárovi a našim rodičom. Tento deň bude pre nás navždy najkrajší nie preto, že sme boli všetci pekne upravení a všetko okolo nás krásne vyzdobené, ale preto, že sme opäť bližšie k Bohu a s Ježišom v srdci silnejší a láskavejší.

Po stopách pátra Pia z Pietralciny, alebo cesta zázrakov

10. júna 2019 dostalo pár z nás obrovskú milosť stráviť pár dní na miestach, kde žil, trpel, modlil sa, spovedal, slúžil sväté omše a konal zázraky jeden na prvý pohľad obyčajný kapucínsky mních vlastným menom Francesco Forgione.

Jeden obyčajný mních... Ako je možné, že aj niekoľko rokov po jeho smrti sú ochotní ľudia letieť stovky kilometrov, len aby mohli vidieť miesta, kde tento skromný človek prežil svoj život? Odpoveď sme našli v Taliansku. Ale poďme pekne po poriadku. Lebo táto cesta zázrakov, začala už v Prečine, keď som dostala túto cestu ako dar od Nebeského Otca, ktorý ma miluje i napriek mne samej, a plní mi sny, o ktorých sa ani neodvážim snívať. Taký je môj Boh ☺.

Cesta z Prečína cez Čadcu na Krakowské letisko ubehla neuveriteľne rýchlo. Na letisku nás už čakalo krásne lietadielko a pre mnohých z nás aj skúška odvahy, nakoľko sme leteli po prvý krát. Avšak ako sa ukázalo, naše obavy boli celkom zbytočné, pretože keď lietadlo nabralo rýchlosť a odlepilo sa od zeme, bolo mi celkom jasné, že toto lietadlo pilotuje niekto úplne iný. Cítila som neskutočnú Božiu ochranu a takú istotu a pokoj, o ktorej píše Izaiáš: „...v náručí vás budú nosiť a na kolenách láskat'. Ako keď niekoho utešuje matka, tak vás ja poteším...“ Nádhera... Ešte aj miesto pri okienku mi Otec vybavil ☺. Zrazu tie naše bežné starosti, ktoré sa nám zdajú veľakrát obrovské a neriešiteľné, sa pri pohľade na opúšťajúci kontinent zdali smiešne maličké.

Po pristátí na letisku v Pescare nás už čakal náš sprievodca vdp. Marek Smatana, ktorý nás sprevádzal počas celého pobytu a bol pre nás takou chodiacou encyklopédiou. Teraz už zostávalo prekonať len posledných pár kilometrov do mestečka v hornatom kraji na polostrove Gargano – ostrohe talianskej čižmy, do San Giovanni Rotondo. Práve do tohto mestečka bol v roku 1916 poslaný Páter Pio, aby tu v kláštore Milostivej Panny Márie prežil svoj život. Páter Pio si zamiloval tento kraj a svoj život celkom odovzdal Bohu. Krátko po jeho príchode sa k nemu sklonilo nebo a od tej chvíle až do svojej smrti bol poznačený na svojich rukách, nohách a na svojom boku viditeľnými neustále krváčajúcimi ranami Ježiša Krista. Bolesť sa stala jeho nerozlučnou spoločníčkou. Piov pracovný deň trval devätnásť hodín. Začínal sa svätou omšou a končil spovedaním. Zdravotne bol na tom v tomto čase dobre, ale celé roky jedával veľmi skromne; jeho jedlo obsahovalo len 300 až 400 kalórií denne. Stal sa známym aj vďaka krásnym svätým omšiam, ktoré trvali niekedy až dve hodiny. O Pátrovi Piovi bolo známe, že sa rozprával s anjelmi strážcami a mal dar byť zároveň na dvoch miestach. Podľa príkladu Pána Ježiša Pio prijal život obetného baránka a ponúkol túto svoju žertvu za spásu duší kdekoľvek na svete. Obzvlášť mu ležali na srdci duše v očistci. Páter Pio naďalej spovedal zástupy ľudí. V roku 1967 však začal slabnúť. Aj stigmy sa mu pomaly strácali, len bolesť mu zostala. Keď 23. septembra 1968 zomrel, rany na tele mu úplne zmizli. Táto obetavá duša však v skutočnosti nikdy neprestala osobitným spôsobom slúžiť. Dôkladne spracované udalosti z jeho obdivuhodného života i naďalej priťahujú ľudí do San Giovanni Rotondo. Tu hľadajú pravdu a lásku, ktorú svätý Páter Pio prinášal každému, s kým sa stretol. A práve v tomto mestečku sme boli ubytovaní. Každý deň sme mohli navštíviť chrám v ktorom dlhé roky slúžil sväté omše, celu v ktorej prežil svoj život, či v tichosti kľačať v prekrásnej svätyni svätého Pátra Pia z Pietralciny, kde je v presklenej krypte vystavené jeho neporušené telo. Nakoľko nás počas celého pobytu sprevádzali traja duchovní otcovia, každý deň sme mohli byť na svätých omšiach slúžených na miestach, kde len pár rokov dozadu slúžil obetu sv. omše tento svätec.

Pokračovanie článku: „Po stopách pátra Pia z Pietralciny, alebo cesta zázrakov“

Veľkým duchovným zážitkom zostane pre nás modlitba krížovej cesty. Prekrásna krížová cesta, ktorá sa vypína nad mestečkom, bola umocnená modlitbou krížovej cesty, ku ktorej sme nemali predlohu. Výzva opísať jednotlivé zastavenia vlastnými slovami nám veľakrát stiahla hrdlo a naplnila oči slzami pokánia...

A cesta zázrakov pokračovala. Nasledujúci deň sme navštívili mestečko Monte Sant'Angelo, ktoré sa nachádza v Apúlii... V tomto meste sa nachádza najslávnejšia svätyňa Západu, zasvätená sv. archanjelovi Michaelovi. Na vrchole hory sa rozprestiera zvláštna bazilika tvorená komplexom stavieb z rôznych období, obklopujúcich jaskyňu. Svedectvo pätnástich stáročí dejín. Od nepamäti je toto miesto - známe v celom svete ako miesto odpustenie a modlitby. Svätyňa sv. Michaela je všade známa a ospevovaná nie pre krásu svojich mramorov, ale pre zázračné udalosti, ku ktorým tu došlo. Po prvý krát sa tu v roku 490 po Kristovi zjavil sv. Michal archanjel, ktorý kvôli ľudskej krehkosti, zostúpil z neba, aby ľudia mali na tomto mieste účasť na Božích veciach ". Samotná jaskyňa, ako jediné bohoslužobné miesto, ktoré nebolo posvätené ľudskou rukou, nesie po stáročia názov "**Nebeská bazilika**". A v tejto bazilike, ďaleko od Slovenska, sme mohli byť účastní na svätej omši, ktorú slúžili naši kňazi. Ešte aj teraz mi rezonujú v ušiach slová z kázne vdp. Lukáša Franeka: "Keď prijmeš Ježiša do svojho srdca, nehovor veľa, ale úprimne opakuj: "Ježišu, potrebujem Ťa!" Po návšteve mestečka sme pokračovali v ceste smerom na juh a ešte v ten istý deň sme navštívili baziliku sv. Mikuláša a katedrálu sv. Sabina. Bazilika sv. Mikuláša, po taliansky Basilica di San Nicola, sa nachádza v juhotalianskom mestečku Bari. Je miestom, kde sú ukryté ukradnuté pozostatky svätého Mikuláša z Myry. Sarkofág, v ktorom sa telo nachádza, je dodnes plný myrhy. Budova, v ktorej dnes sídli bazilika, bola postavená už okolo roku 1000. V roku 1087 vyrazilo z mesta 47 námorníkov, ktorí zamierili do Myry /nachádza sa v dnešnom Turecku/, a tam vzali pozostatky sv. Mikuláša. Priviezli ich naspäť a uložili do paláca, ktorý postupne prerobili na baziliku. Tá bola dokončená v roku 1105 a posvätená až v roku 1197. Sv. Mikuláša poznajú deti na celom svete. Narodil sa okolo roku 300 a zomrel v roku 350. Bol myrským biskupom a patrónom námorníkov, obchodníkov, cestujúcich a detí. Pochádzal z bohatej rodiny, a pomáhal ľuďom vo svojom okolí. Pre svoju dobrotu je 6. 12. uctievaný po celom svete. Prijemne unavení sme sa vracali do nášho hotela, aby sme si vychutnali pohostinnosť a špecialitky talianskej kuchyne.

Ďalší deň nás čakala prehliadka rodného mesta pátra Pia - Pietralciny. Mestečko, kde to všetko začalo, keď sa chudobným rodičom Graziovi (*1946) a Marii Giuseppy Di Nunzio (*1929) narodil 25. mája 1887 v poradí druhý syn Francesco. Francesca si pamätajú ako slušného a dobre vychovaného chlapca. Jeho neposlušnosť spočívala iba v tom, že radšej spal na holej zemi s kameňom pod hlavou ako na posteli, ktorú mu pripravila matka. V jeho rodnom mestečku sme mohli navštíviť domček, v ktorom vyrastal, kostolík, v ktorom prijal prvé sviatosti aj kostol, v ktorom niekoľko rokov pôsobil. Po ceste späť sme sa zastavili v Manfredónii, kde sme si mohli vychutnať a osviežiť sa krásou Stredozemného mora. Priznám sa, okrem poznania, že to more je "naozaj slané" ☺, ma prekvapila aj jeho sila, a keď som bojovala s vlnami, myslela som na zápas, ktorý vedieme my s našimi slabosťami a v ušiach my zneli Ježišove slová: "Neboj sa, len ver. Zatiahni na hlbinu!"

A prišiel posledný deň nášho pobytu v Taliansku, ktorý sme začali našou poslednou spoločnou sv. omšou v kláštornej kaplnke. Naposledy sme mohli pokľaknúť pred zachovaným telom vzácneho svätca, ktorý svojou poslušnosťou Bohu zmenil toľko životov, poprosiť o pomoc a orodovanie pre všetkých, pre naše rodiny, pre celú našu farnosť, pre všetkých našich dobrodincov a aj tých, ktorí nám neprajú... Ešte raz prejsť miesta, ktoré dýchajú pokojom a obrovským Božím požehnaním... Nakoniec zostalo len zbalit veci, rozlúčiť sa s mestečkom, ktoré nám za tých pár dní tak prirástlo k srdcu, a nasadnúť do autobusu... Ale cesta zázrakov, ešte stále nekončila. Po ceste na letisko sme sa ešte zastavili v dvoch nádherných chrámoch, ktoré nám vyrazili dych.